

РЕШЕНИЕ

№ 248

гр. София, 05.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XI ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослава Т.а

Членове: Петър Н. Славчев

Бетина Б. Бошнакова

при участието на секретаря Елка Ант. Григорова
в присъствието на прокурора Г. Ив. Г.
като разглежда докладваното от Петър Н. Славчев Въззивно частно
наказателно дело № 20211100605100 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивна жалба от частния тъжител Д. Т. Т. срещу разпореждане по н. ч. х. д. № 11265/2021 г. на СРС, НО, 93 състав, от 20.10.2021 г., с което е прекратено наказателното производство по частната тъжба на Д. Т. Т. поради неотстраняване на недостатъците на тъжбата, според изискванията на чл. 81 НПК.

В жалбата се прави искане за отмяна на разпореждането и за продължаване на производството. Поддържа, че са изпълнени дадените указания за отстраняване на непълноти в тъжбата, като са посочени дата, място, лице което е извършило престъплението и детайлно описание на обстоятелствата на извършването му. В писмено становище въззивният жалбоподател и частен тъжител Т. е подкрепил и допълнил твърденията в жалбата, като оспорва приетото от първоинстанционния съд, че подадената допълнителна молба за изпълнение на дадените указания е извън определения за това седмодневен срок.

В съдебно заседание въззивният жалбоподател – частният тъжител Т. не се е явил и не е представляван.

Лицето, срещу което е насочена тъжбата в съдебно заседание поддържа, че делото се води срещу него неоснователно.

Съдът, след като провери изцяло правилността на обжалваното разпореждане, намира за установено следното от фактическа страна.

Първоинстанционното производство е образувано по тъжба на частния тъжител Д. Т. Т., насочена срещу ИЛК. ИЛ. Й..

В саморъчно написаната тъжба е посочено, че ИЛК. ИЛ. Й. му бил приписал редица престъпления, от което за него и семейството му били настъпили тежки последици, а именно в свое заявление, подадено пред органите на МВР с вх. №226000-14552/18.12.2020г., регистрирано като сигнал, го наклеветил, че:

„Д.Т. се закарал, че ще го убие, като му казал по телефона, че детето му К. Й. е изведено в чужбина и ще бъдат разпродадени вътрешните му органи /на доведения ми син/, а З. И. /съпругата ми/ е принудена да проституира.“ За въпросните клевети тъжителят твърди, че научил от постановление №1372/2021г. от 22.07.2021г. на СГП.

С разпореждане от 28.09.2021 г. съдията – докладчик е приел, че тъжбата не отговаря на изискванията на чл. 81, ал. 1 НПК. Приел е, че тъжбата не е от естество да изпълни процесуалната си функция, поради непосочване ясно и точно на фактите, въз основа на които се твърди, че е извършено престъпление. В изнесените в тъжбата фактически твърдения относно инкриминираното деяние не се съдържали достатъчно данни относно престъпленията, за които се претендира да са приписани на тъжителя, с оглед повдигнатото обвинение, а по отношение на инкриминираните изрази, съдът е приел, че не било ясно конкретното обвинение, доколкото касаели трети лица и не обективирали оценка за личността на тъжителя. В тази връзка е счел, че е налице необходимост частният тъжител да посочи ясно, точно и конкретно думите и изразите, съдържащи се в процесния сигнал, с които били засегнати доброто име, честта и достойнството му, явяващи се позорни, или приписващи престъпление /с конкретизиране на всичките елементи от обективната страна на последното/; датата на всяко едно от деянията; място на осъществяване на деянията; конкретната фактическа формулировка /като

твърдение/, съдържанието на отправените клеветнически изрази – с точното цитиране и излагане на всички обстоятелства, свързани с осъществяване на състав на престъпното деяние по приписване на престъпление. Поради изложеното е дадено указание, адресирано до тъжителя, в седмодневен срок от получаване на разпореждането да отстрани нередовностите на жалбата си /тъжбата/, а частният тъжител е предупреден, че при неизпълнение на указанията в срок, наказателното производство ще бъде прекратено.

Съобщение с указанията било връчено на тъжителя на 11.10.2021 г. лично.

С молба, постъпила преди датата на връчване на съобщението, а именно на 01.10.2021г., е отстранена друга нередовност на тъжбата, а именно представена е вносна бележка, като доказателство за внесена държавна такса за образуване и разглеждане на делото в полза на Софийски районен съд.

В указания седмодневен срок от връчване на препис от разпореждането на 13.10.2021г. частният тъжител е подал документ, озаглавен „Изпълнение на разпореждане от 28.09.2021г. на НО на 93-ти състав на Софийски районен съд по НД 11265/2021г. по опис на Софийски районен съд“, в което е изпълнил дадените му указания, сочейки че деянието е извършено на 18.12.2020г. в гр.София, в 02 РУ МВР. Изрично и ясно е посочил изразите, съдържащи се в процесния сигнал, с които лицето, спрямо когото е подадена тъжбата, е разгласило неверни и позорни обстоятелства, каквито били следните:

Твърдение, че тъжителят бил казал по телефона, че ще го убие, представляващо позорно обстоятелство за всеки човек, според тъжителя.

Твърдение, че тъжителят бил казал по телефона, че детето му К. Й. е изведено в чужбина и ще бъдат разпродадени вътрешните му органи /на доведения му син/, представляващо позорно обстоятелство за всеки доведен баща, според тъжителя.

Твърдение, че тъжителят бил казал по телефона, че З. И. /съпругата на тъжителя/ е принудена да проституира, представляващо позорно обстоятелство за съпруг, според оценката на тъжителя.

Въззивният жалбоподател – частният тъжител Т. е уточнил, че лицето, срещу което е подадена тъжбата, е знаело при извършване на

деянието, че майката на детето му не е била принудена да проституира, тъжителят не му се бил заканил с убийство и синът му не бил изведен в чужбина, за да бъдат разпродадени вътрешните органи.

С обжалваното разпореждане от 20.10.2021 г., предмет на въззивния съдебен контрол, съдията докладчик при СРС, НО, 93 състав е прекратил наказателното производство по НЧХ дело № 11 265/2021г. по опис на Софийски районен съд, 93 състав, НО, като приел, че тъжбата не отговаря на изискванията на чл. 81 НПК, тъй като в допълнението към тъжбата били изложени идентични твърдения без да са изпълнени указанията за отстраняване на нередовностите и без да е отстранил изцяло посочените пропуски и тъй като тъжбата не отговаряла на изискванията на чл. 81, ал. 1 от НПК за пълно изложение на обстоятелствата относно престъплението клевета. Освен това е приел, че допълнителното уточнение на тъжбата от 13.10.2021г. е подадено извън определения за това седмодневен срок, с оглед датата на която е представено доказателство за внесената държавна такса и позовавайки се на липсата на върната разписка за връчване на съобщението, с което е изпратено разпореждането с указанията.

След цялостна проверка съгласно чл. 314, ал. 1 от НПК на допустимостта на тъжбата по чл. 81, ал. 1 НПК и на законосъобразността на разпореждането за прекратяване на наказателното производство, образувано по нея, въззивният съд прие, че крайния правен извод на първостепенния съд за това, че тъжбата не е годна да възбуди наказателно преследване, поради това че не отговаря на изискванията, поставени в посочената по-горе разпоредба, е неправилен за част от инкриминираните изрази.

В тази връзка настоящият съдебен състав отчита, че разписката към съобщението до частния тъжител Д.Т. с препис от разпореждането, с което съдията-докладчик е дал указания за отстраняване на нередовностите в тъжбата, е останала извън обсега на обсъжданите относими обстоятелства, като първоинстанционният съд е отбелязал, че до момента на постановяване на разпореждането му не било върнато съобщението.

Съгласно разписката към съобщение до частния тъжител Д.Т. с препис от разпореждането, с което съдията-докладчик е дал указания за отстраняване на нередовностите в тъжбата, същото е връчено лично на адресата му на 11.10.2021г.

Както е отбелязано в контролирания съдебен акт, с внасянето на държавната такса за образуване на делото пред районния съд на 01.10.2021г., е отстранена нередовността на тъжбата, свързана с представяне на доказателства за внесена държавна такса за образуване и разглеждане на делото в полза на Софийски районен съд, с което районният съд прави извод за узнаване от частния тъжител за разпореждането на същата дата. В подкрепа на изложеното настоящия състав констатира, че допълнението към тъжбата е датирано в края на текста на от 05.10.2021г. Поради изложеното може да се направи извод, че жалбоподателят е узнал по неизяснен по делото начин за дадените указания преди датата на връчването им, но без да е възможен убедителен извод за запознаване с пълния текст и естеството на разпореждането, с което са дадени конкретните указания, доказателство за което съдът намира в разписката за връчването му от 11.10.2021г. Предвид изложеното извода на първоинстанционния съд за това, че пропуските не са отстранени в дадения седмодневен срок е неправилен.

Видно от съдържанието на тъжбата и допълнението към същата, в нея са изложени ясно обстоятелствата, които частният тъжител инкриминира с квалификацията за клевета. В този смисъл са посочени изразите, които се твърди че са разгласени със сигнал, подаден пред органите на МВР, допълнително е уточнено че тези органи са 02 РУ МВР в гр.София, с което е посочено и мястото на извършване на деянието. Конкретизиран е и входящия номер и датата на сигнала, поради което в относително висока степен е извършена конкретизация на времето, мястото и обстоятелствата на твърдяното престъпно деяние. Макар тъжителят да не е получил указания за това, същият е анализирал в допълнението към тъжбата си значението на всеки от инкриминираните изрази, вземайки отношение по какъв начин отделния израз е засегнал доброто му име в обществото и е обсъдил правната квалификация на описаното деяние.

Настоящия съдебен състав намира, че твърдението, че „Д.Т. се заканил, че ще го убие“ отговаря на правната квалификация на закана с убийство, престъпление по чл. 144, ал. 3 от НПК, която се твърди да е отправена от тъжителя към подсъдимия. За същата, съгласно Постановление от 22.07.2021г. по пр.пр. №13 796/2021г. по опис на СГП преписката с вх. №226000-14552/2020г. е била изпратена на Софийска районна прокуратура с

мнение за образуване на наказателно производство по чл. 144, ал. 3 от НК. Поради това и тъй като настоящият процесуален ред не отговаря на повдигнатото обвинение, което е за престъпление от общ характер за обсъжданото изявление, правилно районният съд е прекратил производството за това, че тъжбата не отговаря на изискванията на чл. 81, ал. 1 от НПК.

В останалата част на тъжбата и допълнението към същата, касаеща твърденията, че тъжителят в телефонен разговор казал на подсъдимия И.Й., че „детето му К. Й. е изведено в чужбина и ще бъдат разпродадени вътрешните му органи /на доведения ми син/, а З. И. /съпругата ми/ е принудена да проституира.“ въззивният съд счита, че макар сочените за изречени от тъжителя твърдения да съдържат описание на деяния, които следва да се квалифицират правно като престъпления по чл. 159а, ал. 1 и 2 от НК, неправилно е прекратено производството по делото. Действително по пр.пр. №1372/2021г. по опис на Софийска районна прокуратура е извършена проверка по заявлението на подсъдимия И.Й. с вх. №226000-14552/18.12.2020г. и с постановление от 21.06.2021г. е отказано образуване на наказателно производство, поради липса на данни на осъществен състав на престъпление от общ характер по смисъла на НК, а същото е било потвърдено с постановление от 22.07.2021г. по пр.пр. №13 796/2021г. по опис на СГП. Произнасянето на прокуратурата за наличието или не на достатъчно данни за образуване на досъдебно производство, според чл. 211, ал. 1 от НПК по повод твърденията в сигнала на подсъдимия не пречат съдебната защита, предоставена от чл. 147, ал. 1 от НК на пострадалия от клеветнически твърдения, изразяващи се в разгласяване на обстоятелство, които биха могли да се квалифицират като позорни. В обсъжданата част от сигнала на подсъдимия Й. не се излагат твърдения за извършено престъпление от тъжителя, поради което не може да се приеме за основателна хипотезата за набедаване в престъпление.

Поради изложеното и относно частта на обвинението, касаеща твърденията „детето му К. Й. е изведено в чужбина и ще бъдат разпродадени вътрешните му органи /на доведения ми син/, а З. И. /съпругата ми/ е принудена да проституира.“ въз основа на така дефинираното обвинение в тъжбата и допълнението към същата частният тъжител е повдигнал обвинение, отговарящо на минималните необходими стандарти, касаещи обстоятелствата на престъплението според чл. 81, ал. 1 от НПК, които са от

естество да дадат възможност за провеждане на справедлив съдебен процес, по смисъла на чл. 6, § 3, б. „а“ от КПЧОС.

Предвид изложеното, обжалваното разпореждане по н. ч. х. д. № 11265/2021 г. на СРС, НО, 93 състав, от 20.10.2021 г., с което е прекратено наказателното производство по частната тъжба на Д. Т. Т. поради неотстраняване на недостатъците на тъжбата, според изискванията на чл. 81 НПК, следва да бъде потвърдено в частта му, касаеща твърденията за закана с убийство от страна на тъжителя към подсъдимия, а в останалата му част следва да се отмени, като делото следва да се върне на същия съдебен състав за продължаване на съдопроизводствените действия.

Мотивиран така и на основание чл. 334, т. 1 и т. 6 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане по н. ч. х. д. № 11265/2021 г. на СРС, НО, 93 състав, от 20.10.2021 г., с което е прекратено наказателното производство по частната тъжба на Д. Т. Т. поради неотстраняване на недостатъците на тъжбата, според изискванията на чл. 81 НПК в частта му, касаеща твърденията за закана с убийство от страна на тъжителя към подсъдимия, като **ОТМЕНЯ** същото в останалата му част.

ВРЪЩА ДЕЛОТО на Софийски районен съд за продължаване на съдопроизводствените действия от същия съдебен състав.

Решението е окончателно.

ОСОБЕНО МНЕНИЕ по в.н.ч.д. № 5100 / 21 г. на СГС, XI въззивен състав

Не съм съгласна с решението на мнозинството в частта, с която се отменя частично разпореждането на съдията-докладчик при СРС по н.ч.х.д. № 11265 / 21 г. и делото се връща за продължаване на първоинстанционното съдебно производство за разглеждане на част от инкриминираните с тъжбата твърдения. Приемам, че мотивите, с които е обоснована тази част на въззивното решение, са противоречиви, тъй като липсва правно основание за различно третиране на посочените в тъжбата изрази по следните съображения.

Първоинстанционното производство е образувано по частна тъжба на Д. Т. Т. срещу И. И. Й., в която се твърди, че И. Й. е разгласил позорни обстоятелства в заявление – сигнал до 2 РУ-СДВР Й. с вх. № 226000 – 14552 / 18.12.2020 г. Отразени са трите твърдения, за които се поддържа, че са позорни и неверни – 1. че Д. Т. „се заканил, че ще го убие (тъжителя)“; 2. че му казал по телефона, че детето му К. Й. е изведено в чужбина и ще бъдат разпродадени вътрешните му органи; 3. че майка му З. И. е принудена да проституира.

С тъжбата е представено постановление от 22.07.2021 г. от прокурор при СГП, в което се приема, че сигнал, депозиран от З.В. Т. срещу бащата на детето й И. Й. за престъпление по чл. 296 НК и чл. 144, ал. 3 НК, не е основание за образуване на наказателно производство. В постановлението се цитират твърденията на З. Т. за това, че по сигнал, подаден от Й. срещу нея и настоящия й съпруг Д. Т., частен тъжител по настоящото производство, двамата били обект на полицейски действия – принудително сваляне от автобус и задържане. В постановлението е описано съдържанието на заявлението – сигнал на И. Й. с вх. № 226000 – 14552 / 18.12.2020 г., като са изведени същите изрази, инкриминирани с тъжбата. По същество прокурорът при СГП приема, че по сигнала на Здравка Тодорова не са събрани данни по смисъла на чл. 211, ал. 1 НПК за извършено престъпление от общ характер.

Изтъкнатите процесуални факти са достатъчни, за да изяснят предмета на сезиране от частния тъжител. В този смисъл намирам за незаконосъобразна преценката на първоинстанционния съдия – докладчик, че тъжбата е била неясна и е следвало да бъде уточнена, за да отговаря на изискванията на чл. 81 НПК. Независимо от това, тъжбата изначално е представлявала негодно процесуално основание за инициране на наказателно производство, тъй като в нея всъщност се твърди, че И. Й. пред надлежен орган на власт е изложил съзнателно неверни твърдения, които осъществяват състав на престъпление.

За да сезира валидно съда, тъжбата съгласно чл. 81, ал. 1 НПК, освен че трябва да бъде писмена и да съдържа данни за подателя и за лицето, срещу което се подава, следва да описва обстоятелствата на престъплението. Съдебният орган, на когото е възложена проверката на редовността на тъжбата, не би могъл да установи дали изложените в тъжбата факти сочат на престъпление, ако не си изясни кое е конкретното престъпление. Без да направи такъв извод, съдът не би могъл да прецени и дали съобщеното в тъжбата престъпление е такова, което се разглежда именно по този процесуален ред, или изисква провеждане на досъдебно производство от прокуратурата и разследващите органи.

След като е предвидено изрично правомощие на съдията-докладчик да прекрати наказателното производство, в случай че тъжбата не отговаря на изискванията по чл. 81, ал. 1 НПК, това несъмнено означава, че съдията-докладчик е длъжен да провери и дали се твърдят обстоятелства на престъпление. Членуването на думата “престъпление” е езиков аргумент, съществуващ наред с формално логическия, който изисква да бъде установено от компетентния орган кое е конкретното заявено престъпление.

Отделно от изтъкнатите съображения, спецификата на фактическия състав за повдигане на обвинение за престъпление, което се преследва по тъжба на пострадалия, както и възникването на фигурата на подсъдимия, допълнително категорично обуславят необходимостта да се извърши преценка твърди ли се в тъжбата престъпление и кое е то.

По дела, образувани по тъжба на пострадалия, процесуалното качество на подсъдимия възниква едва след като съдията-докладчик приеме тъжбата за редовна, удовлетворяваща изискванията на чл. 81, ал. 3 НПК, и в разпореждането, с което й даде ход, по чл. 252, ал. 4 НПК даде правна квалификация на фактите на твърдяното престъпление. Поради това, за разлика от делата, образувани въз основа на обвинителни актове, споразумения и предложения за освобождаване от наказателна отговорност от прокуратурата, по делата, образувани по тъжба на пострадалия, съгласно чл. 254, ал. 4 НПК на подсъдимия се връчва освен процесуалния документ, по който е образувано делото (тъжбата) и препис от разпореждането на съдията-докладчик за насрочване на делото. Това е така, тъй като обвинението е съвкупност от

факти и право, поради което повдигането му по този вид дела е фактически състав, който приключва с разпореждането на съдията-докладчик, с което се дава ход на тъжбата и правна квалификация на престъплението, предмет на разглеждане.

Поради това и след като има процесуалното задължение да предаде на съд само обвинения в престъпление и то такова, което се преследва по тъжба на пострадалия, съдията-докладчик е овластен, в зависимост от резултатите от проверката на редовността на тъжбата в частта относно данните на престъплението, да й даде ход или да прекрати наказателното производство по реда на чл. 250, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 5, т. 2 НПК.

В процесния случай намирам за еднозначно установимо от изложените в тъжбата обстоятелства, че тъжителят не твърди извършено престъпление клевета, а престъпление по чл. 286, ал. 1 НК (набедяване), тъй като тъжителят излага фактите, а правната им оценка за изясняване на това дали те твърдят съставомерно деяние и то такова, което се преследва по този процесуален ред, е на съда.

Това е така, защото тъжителят по същество твърди, че е набеден от И. Й., доколкото последният е подал сигнал до 2 РУ-СДВР, като от приложеното постановление на СГП става ясно, че този сигнал е иницирал полицейска проверка. Органите на МВР са надлежен орган на властта, в чиято компетентност се включва възможността да започват наказателно преследване (чл. 194, ал. 4 вр. чл. 212, ал. 2 НПК) или да извършат полицейска проверка, която да прерасне в наказателно преследване. Сигналът е подаден именно с такава цел – да бъдат разследвани частният тъжител и майката на сина на И. Й.. Това фактическо описание на престъпното деяние навежда на друга правна квалификация, а не на тази, посочена в тъжбата – клевета, която не е обвързваща за съда, тъй като неговото правомощие се изразява в прецизно изясняване на съдържанието на твърденията на тъжителя и субсумирането им под съответната правна норма, криминализираща престъпление.

Престъплението набедяване има за непосредствен обект на посегателство обществените отношения, свързани с правилното функциониране на правосъдната система. За осъществяването на състава на престъпното деяние набедяване е необходимо деецът да съобщи пред надлежен орган на власт за извършено от друго конкретно престъпление, знаейки че набеденият е невинен и така да предпостави евентуалното му наказателно преследване.

В настоящия случай тъжителят инкриминира тъкмо такова активно поведение от страна на лицето, срещу което е тъжбата, насочено към търсене на наказателна отговорност от тъжителя и съпругата му, въпреки че според изричното твърдение на тъжителя подсъдимият е бил наясно, че сигналът му съдържа неверни обстоятелства.

За яснота е необходимо да бъде направено отграничение на престъплението набедяване от престъплението клевета. Разликата между двете престъпления е в различната цел, която преследва деецът, средството, с което си служи и защитаваното благо. Набедяването е насочено главно срещу правосъдието и може да доведе до много по-тежки резултати от клеветата, тъй като е възможно да се стигне до осъждане на невинен човек. Освен това наказателното преследване за набедяване се възбужда от органите на досъдебното производство, а не по тъжба на пострадалия, както е при клеветата. Двете престъпления са в условията на алтернативност, което означава, че ако деянието, осъществява състава на набедяването, не е възможно да се води производство за клевета. Това правно положение обаче не zlepоставя тъжителя, защото той не е лишен от средство за защита. Действително набедяването по чл. 286 от НК е включено в раздел III на гл. VIII в НК и представлява посегателство срещу правосъдието. От правната спецификата на самото престъпление обаче следва, че с него се засягат два непосредствени обекта на посегателство – наред с основния обект

на посегателство, свързан с правилното функциониране на правосъдието, е налице и съпътстващ обект на посегателство, а именно обществените отношения, свързани със защита на честта и достойнството на личността. Иначе казано, набеденото лице има качеството на пострадал по смисъла на чл. 74, ал. 1 НПК с произтичащите от това процесуални права – да поиска в съдебна фаза да бъде конституиран като граждански ищец и частен обвинител.

Изтъкнатите съображения по съществото на престъплението по чл. 286 НК и разграничението от престъплението по чл. 147 НК изясняват и основанията на несъгласието ми с мнозинството. Ако се приписва престъпление на някого пред надлежен орган да възбуди наказателно производство, от това всякога следва, че престъплението е по чл. 286 НК. Формалните недостатъци на акта, с който се извършва приписването, не се отразяват на съставомерността, в случай че изнесените твърдения от гражданина позволяват да се изведат твърдения за престъпления, какъвто е разглежданият случай. Не степента на яснота на изявлението, с което се приписва престъпление неоснователно, прави едно деяние съставомерно по чл. 286 НК или по чл. 147 НК, а обстоятелството дали то е направено пред надлежен орган на власт или не. В този смисъл, ако съдържанието на тъжбата за подобен тип деяния е неясно, това означава, че то не би могло да бъде преследвано нито като набедяване, нито като клевета. Наказателното производство за клевета не е предвидено като своеобразна втора възможност за възбуждане на наказателно преследване, когато не е образувано наказателно производство за набедяване. В процесния казус се твърди, че инкриминираните твърдения са били достатъчно ясни за органите на 2 РУ-СДВР, за да ги мотивират да извършат принудителни действия спрямо тъжителя и съпругата му. Наред с това, всяко от трите твърдения безусловно насочва към престъпление – закана с убийство; отвлечане и телесно увреждане на дете; принуда към проституция.

Поради това намирам, че производството по тъжбата на Д. Т. Т. е недопустимо в цялост, тъй като провеждането му би представлявало нарушение на задължителния процесуален ред за осъществяването на наказателното правосъдие по дела от общ характер. Съгласно чл. 1 НПК Наказателно-процесуалният кодекс определя реда, по който се извършва наказателното производство, за да се осигури разкриване на престъпленията, разобличаване на виновните и правилно прилагане на закона. За дела от общ характер съгласно чл. 191 НПК задължително преди съдебната фаза се провежда досъдебно производство, ръководено от съответния компетентен прокурор. Ето защо намирам, че разпореждането на съдията-докладчик от СРС е законосъобразно като краен резултат, независимо от неправилното му обосноваване – порок, който въззивният съд е компетентен да отстрани.

Така мотивирана, подписвам решението с особено мнение в частта, с която се отменя частично обжалваното разпореждане и делото се връща за продължаване на процесуалните действия за повдигане на обвинение за престъпление, което се преследва по тъжба на пострадалия.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____